

Sygn. akt III KZ 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2014 r.

w sprawie z oskarżenia prywatnego **E. K.**

o czyn z art. 212 § 2 k.k.

zażalenia wniesionego przez oskarżyciela prywatnego

na zarządzenie przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 lipca 2014 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy,

o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w

O. z dnia 25 marca 2011 r.,

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w L.

z dnia 23 lutego 2011 r.,

o umorzeniu postępowania na podstawie art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.

z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie jest bezzasadne. Już w postanowieniu Sądu Okręgowego w O. z dnia 21 stycznia 2011 r., uchylającym zarządzenie prezesa Sądu Rejonowego w L. z dnia 20 grudnia 2010 r., o uznaniu na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. prywatnego aktu oskarżenia E. K. za bezskuteczny, zwrócono uwagę, że na stronach internetowych: Starostwa Powiatowego w L., Urzędu Miasta w L., Gazety L. nie ma

treści zniesławiających oskarżyciela prywatnego czyli tam właśnie śladów czynów z art. 212 § 2 k.k., oraz na fakt, iż wraz ze skargą nie złożył on żadnych dowodów potwierdzających zarzut zamieszczenia na tych stronach takich treści. Sąd I instancji powinien zatem rozważyć, czy „w ogóle istnieją faktyczne podstawy do wniesienia prywatnego aktu oskarżenia, a nie wzywać oskarżyciela prywatnego do usuwania braków formalnych skargi przez wskazanie osób oskarżonych”, czego ten nie wykonał. Następnie, zarówno w postanowieniu Sądu Rejonowego w L. z dnia 23 lutego 2011 r., II K .../10, o umorzeniu na podstawie art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. postępowania karnego z oskarżenia prywatnego E. K. z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia, jak i w postanowieniu Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 marca 2011 r., VII Kz .../11, utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu I instancji, wykazano, że brak jest faktycznych podstaw oskarżenia i w związku z tym zachodzi niemożność postawienia komukolwiek, w tym z kręgu osób przesłuchanych przez Policję, zarzutów zawartych w skardze złożonej do jej organu z dnia 2 października 2010 r., „dot. przedruku zniesławiającej (...) publikacji na stronach WWW Starostwa Powiatowego, Urzędu Miejskiego i Gazety L.”. Sądy te wyjaśniły, dlaczego na wymienionych stronach takie publikacje nie pojawiły się.

W osobistym wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 marca 2011 r., VII Kz .../11, E. K. nie wskazał podstawy prawnej żądania, ograniczając się do zakwestionowania omówionych wyżej rozstrzygnięć Sądów i załączenia opinii prawnej Departamentu Prawa Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 2013 r., sugerującej potrzebę zmiany treści art. 488 § 1 k.p.k. przez zobowiązanie Policji także do podejmowania działań zmierzających do identyfikacji sprawcy czynu.

Wniosek nie mógł zostać przyjęty do rozpoznania, ponieważ postępowanie, którego dotyczy, nie rozstrzygało o odpowiedzialności karnej określonej osoby. Odwołanie się w zażaleniu do poglądu wyrażonego w piśmiennictwie, że powyższe zapatrywanie „nie powinno być interpretowane jako wykluczające możliwość wznowienia postępowania mającego za przedmiot inną kwestię niż kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego” (P.Hofmański, E.Sadzik, K.Zgryzek: Kodeks postępowania Karnego. Komentarz, Warszawa 2007, t.III, s. 299) pomija, że dalej autorzy wskazują tylko na kwestię odpowiedzialności Skarbu Państwa za

niesłuszne skazanie, a i tu zawsze jest określony podmiot jako odpowiedzialny, tyle, że nie oskarżony. Przede wszystkim jednak, wobec tego, że wniosek o wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń rozstrzygających o sprawstwie, winie albo niewinności albo nieodpowiedzialności określonego oskarżonego co do określonego czynu, wykluczone jest wznawianie takiego postępowania, w którym nie tylko nie ujawniono domniemanego sprawcy, ale i czynu, który miał popełnić. Zażalenie przeszło do porządku nad tym okolicznościami, na które, jak wskazano wyżej, zwrócił już uwagę Sąd Okręgowy w O. w postanowieniu z dnia 21 stycznia 2011 r. i które były kanwą orzeczeń Sądu Rejonowego w L. z dnia 23 lutego 2011 r. i Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 czerwca 2011 r. Nadto, w zażaleniu eksponuje się propozycję *de lege ferenda* Departamentu Prawa Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości, pomijając, że ten kierunek interpretacji art. 488 § 1 k.p.k. przyjął Sąd Okręgowy w O. w pierwszym postanowieniu (z 21.1.11 r.), a przede wszystkim pomijając fakt, że oczekiwany przez skarżącego zakres poszukiwań osób dokonujących znieśław iających go wpisów w internecie nie ma żadnego znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia stwierdzającego niedopuszczalność przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania, które w żadnym razie nie mieści się w ramach określonych treścią art 540 § 1 k.p.k.

Dlatego postanowiono jak na wstępie.